

nie kan blive saa stærkt som muligt; men jeg antager, at jeg vilde have forsømt min Pligt, naar jeg ikke tillige havde gjort opmærksom paa, at man ikke ubetinget kunde stole paa dette første Forsvar alene, at Kampen, naar dette briste, maatte forlænges, og at Kampen tilsidst vilde naae til Kjøbenhavns Omegn. Jeg har fremhævet, at det var nødvendigt, naar Krigen brød ud, strax at sikre Kjøbenhavn ved Fæltbefæstninger, og jeg gad nok vide, om Noget vilde kalde det forsvarligt af nogensomhelst Krigsbestyrelse at forsømme dette; men det var ligeledes min Pligt, for ikke at foregigle Folket Noget, at gøre opmærksom paa, at en saadan Fæltbefæstning kunde man ikke nære stærke Forhaabninger om. Det var umuligt, at en saadan svag Befæstning kunde yde en stærk og varig Modstand. Saa er der jo ganske sikkert tilføjet, at det radikale Middel for at forlænge Modstanden tilbørligt, var en permanent Befæstning, og det er omtrent Alt, hvad der staar om Kjøbenhavns permanente Befæstning i Motiverne. Nu gad jeg nok vidst, hvorledes man saa kan sige, at der er en nødvendig Forbindelse imellem Kjøbenhavns permanente Befæstning og Lovforslaget, hvorledes den første nødvendigvis maa være en Følge af den nye Hærorrdning. Det er et Stræmmebillede, som man idelig og idelig stiller op igjen, men Folk ere dog ikke saa tovsede, at de lade sig bedaa af det. Det ærede Medlem mente endvidere, at jeg ikke var i Overensstemmelse med Hærens Generaler, hvad Befæstningsagen angik; thi, sagde han, de have villet have i Sylland et stærkt befæstet Punkt. Jeg veed ikke, hvoraf det ærede Medlem slutter, at der har været Uoverensstemmelse. Saaledes som Lovforslaget og dets Motiver foreligge, finder man ikke et Ord om nogen Uoverensstemmelse. Ganske sikkert har der maasse været en svag Antydning i det første Udkast til et Lovforslag, der blev sendt til den Kommission, der havde at give sin foreløbige Betænkning derom, af, at Krigsministeriet ikke havde lagt saa megen Vægt paa et saa stærkt befæstet Replikpunkt, som enkelte af Medlemmerne kunde have ønsket; men det er jo netop det bedste Bevis for, at der nu er Overensstemmelse tilstede, at Krigsministeriet har erkjendt det ønskeligt at lægge en større Vægt paa et saadant befæstet Punkt i Sylland. Men der kan dog ganske sikkert ikke mere være Dissens om, hvor Landets egentlige Fæstning, hvis vi skulle have en saadan, skulde ligge. Jeg tror ikke, at Noget kunde for ramme Uoverensstemmelse den henlagt i Sylland istedetfor her paa Sjælland omkring Kjøbenhavn. Den tredje Feil, jeg skulde have begaaet, var, at jeg alifor stærkt havde fulgt den Fane, der var reist af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds. Jeg veed ikke, hvor det ærede Medlem har sin Visdom fra i saa Henseende. Under alle Forhandlinger her i Salen har jeg i Regelen kun hørt Velgjørelse til at udtale mig imod de

bringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem, og udenfor Salen have vi To talt saa lidt med hinanden som vel muligt, og alle Hensyn til hemmelige Forhandlinger sarnne enhver Grund. Naar man hverken vil tro det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds eller mig i, hvad vi forsikre, ja, saa have vi ikke noget Middel derimod og maa finde os deri, og skulle vistnok ogsaa begge To vide at finde os deri med No. Det ærede Medlem yttrede dernæst Noget om Hærløvsforslaget og om, at der dog havde været et enkelt Punkt, der muligvis var godt, men som var forkastet fra alle Sider. Han fremhævede atter, at hans Fremtidsantagelse var, at vi maatte faae et Militærsystem. Han kaldte de staaende Hære et Jern- og Blodsysteem. Jeg tror, at denne sidste Betegnelse er i enhver Henseende urigtig. Naar man vil benytte Betegnelsen Blodsysteem, kan dette kun finde Anvendelse paa Militser; thi ingen andre Hære ville nogenfinde lide saa store Nederlag og Tab som Militshære; der vil aldrig tilfældes saa mange Liv og saa meget Blod, som naar man skulde forsvare Landet med en Militz mod en velordnet Hær, og selv naar en Militshær skulde kæmpe mod en anden Militshær som f. Ex. Tilfældet var i Amerika, og de da ikke begge Løb deres Vej, kan man være overbevist om, at ogsaa i dette sidste Tilfælde vil der flyde meget Blod. Alt, hvad det ærede Medlem talte om, vi have Naad og Gode til for at forsvare vort Land, og at det var desto sørgeligere, at man ikke kom til et heldigt og afsluttende Resultat, tror jeg kun har været temmelig intefsigende Fraser, som ikke have været alvorlig mente; thi vare de det, vilde han vistnok have deltaget paa en ganske anden Maade i Diskussionen og Forhandlingerne. Han siger vel, at det er ikke Parti-hensyn, der have ledet ham, og vel ogsaa — maa jeg antage, han mener, — hans Parti, men at hans Parti ikke har sporet, at Ministeriet eller Regjeringen paa noget Stadium havde vist Smødekomen. Nu gad jeg nok spørge det ærede Medlem, hvorledes man skulde have vist Smødekomen paa anden Maade end stet er. Folkethingets tredende Minoriteter stode skarpt ligeoverfor, og den Minoritet, hvortil han hører, kan dog ikke forlange, at jeg særlig skulde vise den Smødekomen. Jeg har sagt, at jeg var beredvillig til at vise Smødekomen, men jeg kunde ikke antyde endnu, hvor langt jeg kunde gaa, jeg maatte tillige høre det andet Thing. Dette Thing havde allerede tidligere tydeligen udtalt bestemte Ønsker. Jeg maatte nære en bestemt Forvisning om, hvorvidt det fastholdt disse Ønsker eller ikke. Jeg kunde dernæst slutte mig til dette Thing og kan med dette Thing nære mig til Folkethinget, og tiltræde Alt, hvad der kunde bidrage til Tilvebringelsen af en bedre Tilstand med Hensyn til Hærorrdningen, end den, vi have. Det ærede Medlem mente ligeledes, at Regjeringen og i Ser-